DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 23 november 2000 *

I mål C-1/98 P,

British Steel plc, London (Förenade kungariket), nu Corus UK Ltd, företrätt av R. Plender, QC, befullmäktigad av W. Sibree, solicitor, delgivningsadress: advokatbyrån Elvinger, Hoss & Prussen, 15, Côte d'Eich, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 24 oktober 1997 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-243/94, British Steel mot kommissionen, i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas i den mån förstainstansrätten ogillade talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/258/EKSG av den 12 april 1994 om det stöd som Spanien har för avsikt att bevilja det integrerade offentliga stålföretaget Corporación de la Siderurgia Integral (CSI) och 94/259/EKSG av den 12 april 1994 om Italiens beviljande av statligt stöd till stålföretag inom den offentliga sektorn (stålkoncernen Ilva) (EGT L 112, s. 58 respektive 64),

* Rättegångsspråk: engelska.

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan och P.F. Nemitz, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

Det Danske Stålvalseværk A/S, Frederiksværk (Danmark), företrätt av J.A. Lawrence och A. Renshaw, solicitors, delgivningsadress: advokatbyrån E. Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg,

Republiken Italien, företrädd av professor U. Leanza, chef för utrikesministeriets avdelning för diplomatiska tvister, i egenskap av ombud, biträdd av P.G. Ferri, avvocato dello Stato, delgivningsadress: Italiens ambassad, 5, rue Marie-Adélaïde, Luxemburg,

Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad, abogado del Estado, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard Emmanuel Servais, Luxemburg,

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren J. Carbery och A.P. Feeney, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören H.E. Uhlmann, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg,

Svenskt Stål AB (SSAB), Stockholm (Sverige),

och

Ilva Laminati Piani SpA, Rom (Italien),

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna J.-P. Puissochet (referent) och M. Macken,

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 27 januari 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 British Steel plc, nu Corus UK Ltd (nedan kallat British Steel), har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 7 januari 1998, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen överklagat dom meddelad den 24 oktober 1997 av förstainstansrätten i mål T-243/94, British Steel mot kommissionen (REG 1997, s. II-1887, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/258/EKSG av den 12 april 1994 om det stöd som Spanien har för avsikt att bevilja det integrerade offentliga stålföretaget Corporación de la Siderurgia Integral (CSI) och 94/259/EKSG av den 12 april 1994 om Italiens beviljande av statligt stöd till stålföretagen inom den offentliga sektorn (stålkon-

cernen Ilva) (EGT L 112, s. 58 respektive 64, nedan kallade de omtvistade besluten).

Tillämpliga bestämmelser

2 Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget skall "[s]ubventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker" förbjudas på det sätt som anges i detta fördrag.

3 I artikel 95 första stycket i EKSG-fördraget föreskrivs följande:

"I alla i detta fördrag inte förutsedda fall, som synes kräva ett beslut eller en rekommendation av kommissionen för att inom ramen för den gemensamma marknaden för kol och stål och i enlighet med artikel 5 förverkliga någon av de i artikel 2—4 närmare angivna målsättningarna för gemenskapen, kan detta beslut fattas eller denna rekommendation lämnas med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande kommittén hörts."

4 Mot bakgrund av dessa bestämmelser har kommissionen för att uppfylla kraven på omstrukturering av stålsektorn sökt stöd i artikel 95 i fördraget för att från och med början av åttiotalet införa ett gemenskapssystem för stöd som i vissa begränsade fall tillåter statligt stöd till stålindustrin.

5 Det system som kommissionen infört med stöd av denna bestämmelse har tagit formen av beslut med allmän giltighet, vanligtvis kallade "regelverk", och det har anpassats fortlöpande för att bemästra konjunktursvårigheterna inom stålindustrin. Regelverket för stöd till stålindustrin, som gällde under den berörda perioden och som skall prövas i det föreliggande målet, var således det femte i ordningen och infördes genom kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 362, s. 57, svensk specialutgåva, område 13, volym 21, s. 189, nedan kallat det femte regelverket).

6 Punkt I i ingressen till det femte regelverket har följande lydelse:

"Statligt stöd oavsett form, vare sig det är selektivt eller generellt, till stålindustrin i medlemsstaterna är förbjudet enligt artikel 4 c i fördraget.

Med giltighet från och med den 1 januari 1986 har kommissionens beslut nr 3484/85/EKSG, vilket från och med den 1 januari 1989 är ersatt med beslut nr 322/89/EKSG, infört regler som tillåter att stöd utgår till stålindustrin i vissa särskilt angivna fall.

Reglerna omfattar allt slags stöd, selektivt eller generellt, som finansieras av medlemsstaterna.

Reglernas syfte är för det första att inte beröva stålindustrin stöd för forskning och utveckling eller stöd för att anpassa industrianläggningar till nya miljökrav. Reglerna tillåter också socialt stöd för att underlätta inskränkning av driften vid stålverk eller finansiera att all verksamhet som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (Parisfördraget) upphör för gott vid de minst konkurrenskraftiga företagen. Slutligen förbjuder reglerna

varje annat slags stöd till driftskostnader eller investeringar i stålföretag inom gemenskapen, med undantag [av] regionalt investeringsstöd i vissa regioner i medlemsstaterna.

Det stränga regelverk som därmed har införts och som nu gäller i de tolv medlemsstaternas hela territorium har säkerställt sund konkurrens i denna bransch på senare år. Införandet av detta regelverk stämmer med det mål som legat till grund för inrättandet av den inre marknaden. Detta regelverk överensstämmer också med de regler om statligt stöd som fastställs i den överenskommelse om stålindustrin som i november 1989 träffades mellan gemenskapen och Förenta staterna och som gäller till den 31 mars 1992. Det bör därför ha fortsatt giltighet, låt vara med några tekniska modifikationer.

..."

7 I artikel 1.1 i det femte regelverket föreskrivs följande:

"Stöd till stålindustrin, vare sig det är selektivt eller generellt, som finansierats av medlemsstaterna eller regionala eller lokala myndigheter eller genom statliga medel får oavsett form betraktas som gemenskapsstöd och därmed förenligt med en väl fungerande gemensam marknad endast om det uppfyller kraven i artikel 2—5."

8 Enligt artiklarna 2—5 i det femte regelverket kan följande stöd anses vara förenliga med den gemensamma marknaden: stöd till forskning och utveckling (artikel 2), stöd till miljöskyddsåtgärder (artikel 3), stöd till nedläggning

(artikel 4) samt regionalt stöd enligt generella stödprogram i Grekland, Portugal och i förutvarande Tyska demokratiska republiken (artikel 5).

Bakgrund till tvisten vid förstainstansrätten

9 Det framgår av den överklagade domen att kommissionen, efter antagandet av det femte regelverket och med hänsyn till den försvårade ekonomiska och finansiella situationen inom stålsektorn, i sitt meddelande SEK(92) 2160 slutlig av den 23 november 1992 till rådet och Europaparlamentet lade fram en omstruktureringsplan för stålföretag, vilken omfattade olika sociala tilläggsåtgärder samt finansiella incitament, däribland gemenskapsstöd (punkt 4 i den överklagade domen).

10 Rådet var i sitt yttrande av den 25 februari 1993 positivt till kommissionens plan som syftade till en väsentlig minskning av produktionskapaciteten. I rådets och kommissionens gemensamma förklaring, som inskrivits i rådets protokoll av den 17 december 1993 (nedan kallad förklaringen av den 17 december 1993), angavs därefter att rådet särskilt bekräftade "sin målmedvetenhet att strikt tillämpa regelverket... [u]tan inverkan på varje medlemsstats rätt att begära ett beslut med stöd av artikel 95 i [EKSG]-fördraget" (punkterna 5 och 6 i den överklagade domen).

11 Rådet gav den 22 december 1993 med stöd av artikel 95 första och andra styckena i fördraget sitt samtycke till att bevilja stöd till sex stålföretag, däribland det spanska integrerade offentliga stålföretaget Corporación de la Siderurgia Integral (CSI) samt stålföretagen inom den offentliga sektorn i Italien (stålkoncernen Ilva), och med stöd av detta samtycke gav kommissionen genom de omtvistade besluten tillstånd till beviljandet av statligt stöd till de båda företagen. Stödet var avsett att bidra till att omstrukturera eller privatisera de berörda

företagen och utgjorde inte sådant stöd som kunde tillåtas enligt det femte regelverket (punkterna 7 och 8 i den överklagade domen).

12 Det var mot denna bakgrund som British Steel, med stöd av Svenskt Stål AB (SSAB) och Det Danske Stålvalseværk A/S, genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 juni 1994, med stöd av artikel 33 i EKSG-fördraget väckte talan om ogiltigförklaring av de två omtvistade besluten.

13 Till stöd för talan om ogiltigförklaring åberopade British Steel fyra grunder som avsåg kommissionens bristande behörighet att fatta de omtvistade besluten, åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, av EKSG-fördraget eller av varje rättsregel som rör dess tillämpning, samt av väsentliga formföreskrifter.

Den överklagade domen

14 Beträffande den grund för ogiltigförklaring som avsåg kommissionens bristande behörighet påpekade förstainstansrätten i punkt 42 i den överklagade domen att inom fördragets systematik utgör artikel 4 c inte hinder för att kommissionen i undantagsfall tillåter statligt stöd som är förenligt med fördragets mål. Förstainstansrätten fastslog därefter i punkt 44 att i avsaknad av en specifik bestämmelse är kommissionen, med stöd av artikel 95 i fördraget, behörig att fatta samtliga allmänna eller enskilda beslut som är nödvändiga för att förverkliga fördragets mål och att denna bestämmelse ger kommissionen behörighet att bedöma vilken av dessa två typer av beslut, allmänna eller enskilda, som är bäst lämpad för att uppnå det eller de mål som eftersträvas.

15 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 45 i den överklagade domen att kommissionen har använt artikel 95 i fördraget både för att fatta allmänna beslut — regelverken — och för att fatta enskilda beslut som undantagsvis tillåter ett visst specifikt stöd, och den ansåg därefter i punkt 46 att problemet i det föreliggande fallet var att avgöra föremålet för och räckvidden av det femte regelverket respektive de omtvistade enskilda besluten.

16 Vid en jämförelse mellan det femte regelverket, å ena sidan, och de två omtvistade besluten, å andra sidan, påpekade förstainstansrätten i punkt 49 i den överklagade domen att de har olika tillämpningsområde, eftersom regelverket på ett allmänt sätt hänför sig till vissa grupper av stöd som där anses förenliga med fördragets bestämmelser medan de omtvistade besluten av särskilda skäl och undantagsvis tillåter stöd som i princip inte skulle kunna anses förenliga med fördraget.

17 I punkterna 50 och 51 samt 53 och 54 fastslog förstainstansrätten följande:

"50 I detta perspektiv kan sökandens påstående om att regelverket är tvingande, uttömmande och definitivt inte godtas. Regelverket utgör nämligen en tvingande rättslig ram endast för de stöd som är förenliga med fördraget och som räknas upp där. Regelverket inrättar på detta område ett övergripande system som avser att säkerställa lika behandling inom ramen för ett enda förfarande av alla stöd som ingår i de grupper som definieras i det. Kommissionen är endast bunden av detta system när den bedömer om stöd som avses i regelverket är förenligt med fördraget. Den kan således inte tillåta sådant stöd genom ett enskilt beslut som står i strid med de allmänna regler som införts genom detta regelverk...

51 Stöd som inte hör till de grupper som har undantagits från förbudet genom regelverket kan däremot beviljas ett enskilt undantag från detta förbud, om kommissionen inom ramen för sin befogenhet att företa skönsmässig

bedömning med stöd av artikel 95 i fördraget anser att sådant stöd är nödvändigt för att förverkliga fördragets målsättningar. Syftet med regelverket är nämligen endast att på ett allmänt sätt och på vissa villkor tillåta undantag från förbudet mot stöd avseende vissa grupper av stöd som uttömmande räknas upp i regelverket. Kommissionen är med stöd av artikel 95 första och andra stycket i fördraget — som endast avser de situationer som inte förutses i fördraget... — inte behörig att förbjuda vissa grupper av stöd, eftersom ett sådant förbud redan föreskrivs i själva fördraget, i dess artikel 4 c. Stöd som inte hör till de kategorier som enligt bestämmelserna är undantagna från detta förbud omfattas således uteslutande av artikel 4 c. Av detta följer att när sådant stöd likväl blir nödvändigt för att förverkliga fördragets målsättningar, har kommissionen befogenhet att stödja sig på artikel 95 i fördraget för att möta den oförutsedda situationen, i förekommande fall, genom ett enskilt beslut...

...

53 Under dessa omständigheter kan de omtvistade besluten inte anses utgöra oberättigade undantag från det femte regelverket, utan utgör rättsakter som i likhet med detta grundas på bestämmelserna i artikel 95 första och andra stycket i fördraget.

54 Anmärkningen avseende bristande behörighet är följaktligen obefogad, eftersom kommissionen, genom att anta regelverket, inte i något fall har kunnat avstå från sin behörighet enligt artikel 95 i fördraget att anta enskilda rättsakter för att möta oförutsedda situationer. Eftersom regelverkets tillämpningsområde i det föreliggande fallet inte omfattade de ekonomiska situationer som ledde till att kommissionen fattade de omtvistade besluten, var denna behörig att stödja sig på artikel 95 i fördraget för att tillåta stöden i fråga, förutsatt att den följde tillämpningsvillkoren för denna bestämmelse."

18 Beträffande denna grund för talan fastslog förstainstansrätten i punkt 55 i den överklagade domen att de omtvistade besluten inte var rättsstridiga på grund av att kommissionen skulle ha saknat behörighet att fatta dem.

19 Vad beträffar grunden att principen om skydd för berättigade förväntningar hade åsidosatts erinrade förstainstansrätten i punkt 75 i den överklagade domen om att det femte regelverket inte har samma föremål som de omtvistade besluten, vilka har fattats för att bemästra en exceptionell situation, och den fastslog därefter att regelverket inte i något fall kunde ge upphov till berättigade förväntningar vad gäller den eventuella möjligheten att bevilja enskilda undantag från förbudet mot statligt stöd, på grundval av artikel 95 första och andra styckena i fördraget, i en sådan oförutsedd situation som den som ledde till att de omtvistade besluten fattades.

20 Förstainstansrätten fortsatte sitt resonemang enligt följande:

"76 Dessutom, och i alla händelser, framgår det av domstolens fasta rättspraxis att 'även om principen om skydd för berättigade förväntningar hör till gemenskapens grundläggande principer, har de ekonomiska aktörerna inte skäl att rikta sina berättigade förväntningar mot att en existerande situation bibehålls när denna situation kan ändras inom ramen för gemenskapsinstitutionernas befogenhet att företa skönsmässig bedömning'...

77 För att den gemensamma stålmarknaden skall fungera väl föreligger nämligen ett uppenbart behov av ständig anpassning i förhållande till variationerna i den ekonomiska situationen, och de ekonomiska aktörerna kan inte åberopa en förvärvad rättighet för att upprätthålla det rättsläge som förekommer vid en given tidpunkt...

78 Sökanden borde under dessa omständigheter, med hänsyn till sin viktiga ekonomiska ställning samt sitt deltagande i EKSG:s rådgivande kommitté, i varje fall ha insett att det trängande behovet av att vidta effektiva åtgärder för att värna den europeiska stålindustrins intressen skulle uppstå och att artikel 95 i fördraget skulle kunna motivera att kommissionen fattade ad hoc-beslut, såsom redan hade skett vid flera tillfällen under den tid som det hade funnits regelverk. Kommissionen har i detta avseende på goda grunder nämnt sitt ovan nämnda beslut 89/218 av den 23 december 1988 och beslut 92/411/EKSG av den 31 juli 1992 om den danska och den nederländska regeringens stöd till stålföretag (EGT L 223, s. 28; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) varigenom visst statligt stöd har tillåtits utöver det regelverk som gällde när besluten fattades."

21 I punkt 79 i den överklagade domen drog förstainstansrätten slutsatsen att de omtvistade besluten inte innebar ett åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

22 Förstainstansrätten underkände även British Steels två andra grunder för ogiltigförklaring.

Överklagandet

23 British Steel har till stöd för sitt överklagande åberopat två grunder som avser kommissionens bristande behörighet att fatta de omtvistade besluten och åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

Den första grunden

24 British Steels första grund består av två delar, varav den ena åberopas i första hand och den andra i andra hand.

25 I första hand har British Steel gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av det femte regelverkets tillämpningsområde, och följaktligen vad gäller omfattningen av kommissionens behörighet, genom att i punkterna 50 och 51 i den överklagade domen fastslå

— att det femte regelverket utgör en tvingande rättslig ram endast för sådant stöd som är förenligt med fördraget och som uppräknas däri, trots att regelverket har till syfte att förbjuda allt stöd som inte uttryckligen anges däri, och

— att kommissionen, trots regelverket, får tillämpa artikel 95 i fördraget för att fatta enskilda beslut, som de omtvistade besluten, trots att regelverket är uttömmande, vilket medför att kommissionen under regelverkets giltighetstid inte genom enskilda beslut kan tillåta annat stöd än det som avses i själva regelverket.

26 Vad beträffar det femte regelverkets syfte, vilket enligt överklagandet är att förbjuda allt stöd som inte avses i regelverket, har British Steel åberopat två argument som avser regelverkets ingress respektive text.

27 British Steel har särskilt åberopat fjärde stycket i punkt I i det femte regelverket, där det hänvisas till förbudet mot att bevilja "varje annat slags stöd till driftskostnader eller investeringar i stålföretag inom gemenskapen...", samt till första och tredje styckena i samma punkt. British Steel anser att uttrycket "annat" avser förbudet mot stöd som inte anges i regelverket. British Steel har hävdat att detta bekräftas av femte stycket i punkt I, där det hänvisas till att förbudet överensstämmer med "den överenskommelse om stålindustrin som i november 1989 träffades mellan gemenskapen och Förenta staterna och som gäller till den 31 mars 1992". Överenskommelsen som antogs genom kommissionens beslut 89/636/EKSG av den 11 december 1989 om ingående av överenskommelse och konsensus med Amerikas Förenta stater om handeln med vissa stålvaror (EGT L 368, s. 98), förbjöd dessa stödformer.

28 British Steel har vidare gjort gällande att artikel 1.1 i det femte regelverket visserligen inte förbjuder statligt stöd uttryckligen, men artikeln anger de grupper av stöd som kan undantas från fördragets förbud, och artikeln skall därför tolkas som att den inför ett förbud när stödet inte tillhör dessa grupper. Av detta följer att förstainstansrättens påstående i punkt 51 i den överklagade domen om att förbudet mot vissa grupper av stöd "redan föreskrivs i själva fördraget, i dess artikel 4 c" inte är korrekt, eftersom kommissionen med stöd av artikel 95 första stycket i fördraget enbart skulle ha varit behörig att fastslå att det stöd som anges i artikel 1.1 i det femte regelverket är förenligt med fördraget.

29 Beträffande detta argument påpekar domstolen att enligt fjärde stycket i punkt I i ingressen till det femte regelverket "förbjuder reglerna [i tidigare regelverk] varje

annat slags stöd till driftskostnader eller investeringar...” Detta påstående i ingressen bekräftas emellertid inte av någon av regelverkets bestämmelser. Av detta följer att detta avsnitt i ingressen inte i sig kan ändra räckvidden av det femte regelverket.

30 Artikel 1.1 i det femte regelverket innehåller nämligen inte något allmänt förbud mot stöd, utan däri anges enbart i allmänna ordalag räckvidden av det undantag som föreskrivs från artikel 4 c i fördraget. Denna bestämmelse i det femte regelverket har således inte till syfte att förhindra vidtagandet av andra åtgärder som utgör undantag från förbudet i artikel 4 c i fördraget.

31 Denna tolkning framgår tydligt av förklaringen av den 17 december 1993, enligt vilken en strikt tillämpning av det femte regelverket skall ske ”[u]tan inverkan på varje medlemsstats rätt att begära ett beslut med stöd av artikel 95 i [EKSG]-fördraget”.

32 Denna tolkning bekräftas dessutom av dels det första stycket i punkt I i ingressen, där det tydligt anges att det är enligt artikel 4 c i fördraget som ”[s]tatligt stöd oavsett form... är förbjudet”, och inte enligt det femte regelverket, dels det andra stycket i samma punkt I, där det inte omnämns att de tidigare regelverken innehöll allmänna förbud mot stöd, utan det tvärtom anges att de införde regler ”som tillåter att stöd utgår... i vissa särskilt angivna fall”.

33 Det kan beträffande British Steels argument avseende uppgiften i femte stycket i punkt I i ingressen, där det görs gällande att gemenskapsreglerna om stöd är förenliga med ”den överenskommelse om stålindustrin som... träffades mellan gemenskapen och Förenta staterna”, konstateras att denna uppgift inte är

relevant i förevarande mål. Även om dessa regler vore oförenliga skulle det nämligen enbart bero på åtgärder som vidtagits med stöd av artikel 95 första stycket i fördraget, vilka skulle ha till syfte att tillåta stöd som inte omfattas av överenskommelsen.

34 Följaktligen skall artikel 1.1 i det femte regelverket — vilket inte innehåller något allmänt förbud mot statligt stöd — tolkas så att kommissionen inte har behörighet enligt detta regelverk att genom de förenklade förfaranden som införts genom det tillåta stöd som inte omfattas av artiklarna 2—5 i regelverket. Däremot har kommissionen behörighet att, med tillämpning av artikel 95 i fördraget, vidta ytterligare åtgärder, allmänna eller enskilda, för att godkänna stöd som inte omfattas av det femte regelverket.

35 British Steel har till stöd för påståendet att det femte regelverket är uttömmande även åberopat två argument som avser bakgrunden till regelverken för stöd till stålindustrin respektive kommissionens praxis i fråga om beslut riktade till andra företag, argument som British Steel anser ger upplysningar om hur regelverket skall tolkas.

36 British Steel har hävdat att det av bakgrunden till regelverken framgår att kommissionens behörighet vad gäller beviljande av statligt stöd gradvis har minskat, särskilt från och med den 1 januari 1986 då kommissionens beslut nr 3484/85/EKSG av den 27 november 1985 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 340, s. 1), det så kallade tredje regelverket, trädde i kraft. Denna minskning har medfört att efterföljande regelverk, däribland det femte regelverket, är uttömmande. Av detta följer att förstainstansrättens påstående i punkt 51 i den överklagade domen, enligt vilket "[s]yftet med [det femte] regelverket är... endast att på ett allmänt sätt och på vissa villkor tillåta undantag från förbudet mot stöd avseende vissa grupper av stöd som uttömmande räknas upp i regelverket", inte är förenligt med det faktum att regelverket är uttömmande.

37 Till stöd för påståendet att det femte regelverket är uttömmande har British Steel åberopat ett antal enskilda beslut, i vilka kommissionen har vägrat att godkänna stöd eller krävt återbetalning av stöd som redan utbetalats, på grund av att det inte var tillåtet enligt regelverket. Enligt British Steel visar detta att regelverket är uttömmande. Om så inte var fallet skulle nämligen de skäl som kommissionen har åberopat inte i sig kunna motivera att tillstånd vägras eller att stödet återbetalas.

38 British Steel har särskilt hävdat att den omständigheten att regelverket är uttömmande styrks av att det femte regelverket ändrades genom kommissionens beslut 92/411, det så kallade CO_2-beslutet, för att bevilja undantag för stöd till den danska och den nederländska stålindustrin genom en skattelättnad vad gäller skatter för koldioxiodutsläpp.

39 Domstolen påpekar, beträffande British Steels argument rörande regelverkens bakgrund, att den gradvisa begränsningen av regelverkens tillämpningsområde inte medför att det femte regelverket är uttömmande.

40 Såsom har påpekats i punkt 32 i denna dom är det nämligen inte enligt det femte regelverket som stöd är förbjudet, utan enligt artikel 4 c i fördraget. Det kan göras undantag från denna artikel med stöd av artikel 95 första stycket i fördraget. Av detta följer att den gradvisa begränsningen av tillämpningsområdena för de regelverk som föregick det femte regelverket inte skall uppfattas som ett totalförbud som hindrar kommissionen från att ingripa i enlighet med artikel 95 i fördraget, utan ses som en begränsning av kommissionens behörighet att fatta beslut utan rådets enhälliga samtycke, när institutionen i ett i detta fördrag inte förutsett fall anser att ett stöd, med hänsyn till särskilda omständigheter, är nödvändigt för att uppnå fördragets mål.

41 Vad vidare beträffar de enskilda beslut som British Steel har åberopat till stöd för påståendet att det femte regelverket är uttömmande, är det tillräckligt att konstatera att den omständigheten att kommissionen har vägrat att tillåta beviljandet av ett stöd eller förordnat om återbetalning av stöd som redan utbetalats inte styrker att det femte regelverket är uttömmande. Det framgår nämligen av förklaringen av den 17 december 1993 att *ad hoc*-beslut fortfarande kan fattas utan tillämpning av regelverket, när den berörda medlemsstaten tar initiativet och begär att artikel 95 i fördraget skall tillämpas. Det betyder dock inte att kommissionen är tvungen att alltid tillåta det stöd som begäran avser.

42 Vad beträffar British Steels argument att det femte regelverket ändrades genom CO_2-beslutet kan det konstateras att sistnämnda beslut fattades som ett enskilt beslut och inte för att ändra det femte regelverket.

43 Följaktligen framgår det av ovannämnda överväganden att det var riktigt av förstainstansrätten att i punkt 50 i den överklagade domen fastslå att det femte regelverket utgjorde en tvingande rättslig ram endast för stöd som är förenligt med fördraget samt i punkt 51 fastslå att kommissionen har befogenhet att stödja sig på artikel 95 i fördraget för att fatta enskilda beslut.

44 Under dessa omständigheter kan överklagandet inte bifallas på den del av den första grunden som har åberopats i första hand.

45 I andra hand har British Steel hävdat att även om förstainstansrättens tolkning av det femte regelverkets tillämpningsområde är korrekt gjorde förstainstansrätten en felaktig rättstillämpning genom att underlåta att ogiltigförklara den del av beslut 94/258 som tillåter "socialt stöd upp till 54,519 miljarder" ESP, eftersom sådant stöd helt omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4 i det femte regelverket, som rör socialt stöd och stöd till nedläggning.

46 Domstolen konstaterar att argumentationen i denna del av den första grunden, som har åberopats i andra hand, inte framfördes i första instans.

47 I det avseendet skall det påpekas att nya grunder som inte fanns med i den ursprungliga ansökan inte får framföras i samband med överklagandet, vilket följer av artiklarna 113.2 och 116.1 i rättegångsreglerna (se dom av den 19 juni 1992 i mål C-18/91 P, V. mot parlamentet, REG 1992, s. I-3997, punkt 21). Av detta följer att den del av den första grunden som har åberopats i andra hand skall avvisas.

Den andra grunden

48 Som andra grund har British Steel hävdat att förstainstansrätten, genom att underkänna dess argument att det femte regelverket gav företaget berättigade förväntningar på att kommissionen inte skulle fatta något särskilt beslut för att tillåta statligt stöd utöver de grupper av stöd som anges i regelverket, inte beaktade kommissionens uppträdande, varigenom British Steel försäkrades om att kommissionen inte skulle tillåta omstruktureringsstöd under regelverkets giltighetstid.

49 British Steel har i synnerhet kritiserat punkt 78 i den överklagade domen, där förstainstansrätten konstaterade att British Steel, företrätt av en av företagets direktörer, hade deltagit i EKSG:s rådgivande kommitté och därför borde ha insett kommissionens behov av att tillämpa artikel 95 i fördraget för att fatta *ad hoc*-beslut. British Steel har tillagt att denna punkt i den överklagade domen innehåller en felaktighet, eftersom ledamöterna i EKSG:s rådgivande kommitté enligt kommitténs regler utnämns personligen och inte i egenskap av ombud för respektive bolag.

50 Enligt British Steel kan CO_2-beslutet, vilket avsåg undantag från skatteplikt för danska och nederländska företag i fråga om vissa miljöskatter, inte jämföras med de omtvistade besluten, eftersom CO_2-beslutet inte avsåg omstruktureringsstöd och därför inte kunde påverka British Steels berättigade förväntningar.

51 Förstainstansrätten erinrade i punkt 75 i den överklagade domen om konstaterandena i punkterna 46—52 i samma dom, enligt vilka det femte regelverket inte hade samma föremål som de omtvistade besluten, vilka fattades för att bemästra en exceptionell situation. Det var riktigt av förstainstansrätten att av detta dra slutsatsen att regelverket inte i något fall kan ge upphov till berättigade förväntningar vad gäller möjligheten att i enstaka fall avvika från regelverket genom enskilda beslut som grundas på artikel 95 i fördraget.

52 Det var även riktigt av förstainstansrätten att åberopa domstolens fasta rättspraxis (se dom av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkt 33) och fastslå följande i punkt 77 i den överklagade domen: "För att den gemensamma stålmarknaden skall fungera väl föreligger... ett uppenbart behov av ständig anpassning i förhållande till variationerna i den ekonomiska situationen, och de ekonomiska aktörerna kan inte åberopa en förvärvad rättighet för att upprätthålla det rättsläge som förekommer vid en given tidpunkt." British Steel kunde nämligen inte rimligen förvänta sig att ett visst rättsläge skulle förbli oförändrat, när de ekonomiska villkoren på stålmarknaden genomgår förändringar som eventuellt kräver enstaka anpassningsåtgärder.

53 Beträffande förstainstansrättens konstaterande i punkt 78 i den överklagade domen att British Steel fanns företrätt i EKSG:s rådgivande kommitté, påpekar domstolen att det utgör ett fastställande av faktiska omständigheter, vilket enbart ankommer på förstainstansrätten och därför inte kan prövas av domstolen inom ramen för ett överklagande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 december 1993 i mål C-354/92 P, Eppe mot kommissionen, REG 1993, s. I-7027, punkt 29, och av den 18 november 1999 i mål C-191/98 P, Tzoanos mot kommissionen, REG 1999, s. I-8223, punkt 23).

54 Av CO_2-beslutet, som British Steel har åberopat till stöd för grunden, framgår det tvärtom att det var möjligt att godkänna stöd som inte omfattades av det femte regelverkets tillämpningsområde, och att antagandet av detta beslut följaktligen inte kunde ge upphov till berättigade förväntningar hos British Steel.

55 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på British Steels andra grund.

56 Under dessa omständigheter skall British Steels överklagande ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

57 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, vilken är tillämplig på överklaganden enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att British Steel skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom British Steel har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas. Enligt artikel 69.4 första stycket i samma rättegångsregler skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. I enlighet med artikel 69.4 tredje stycket kan domstolen besluta att en intervenient, som inte nämns i föregående stycke, skall bära sin rättegångskostnad. Under dessa omständigheter skall det fastställas att Republiken Italien, Konungariket Spanien, rådet och Det Danske Stålvalseværk A/S skall bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **British Steel plc, nu Corus UK Ltd, skall ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Republiken Italien, Konungariket Spanien, Europeiska unionens råd samt Det Danske Stålvalseværk A/S skall bära sina rättegångskostnader.**

Gulmann Puissochet Macken

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 november 2000.

R. Grass

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på sjätte avdelningen